

[Olufson.]

udstykket, og at den ubetydelige Sum, der skulde til for at restaurere de gamle Bygninger, blev ydet af Statskassen. Men fra Kirkeministeriets Side siger man, at det vil man ikke, men man vil gaa en anden Vej, idet man ikke tør bruge Lovens § 3, fordi det vil blive alt for stort et Beløb, som skal gives til Gjested Præstegaard til Bygninger, og saa skjuler man Forholdet ved at bevilge en Sum af Fællesfonden. Pengene skal til alligevel, men det bliver skjult, vi faar det ikke at se paa Statsregnskabet, og paa den Maade søger Ministeren at komme udenom det. Men Realiteten i denne Sag er den, at alle har udtalt sig for Udstykning, alle praktiske Forhold taler derfor, det er den billigste Maade at komme ud over det paa; men Kirkeministeren siger: Nej, jeg har en anden Opfattelse, og saa skal alle andre danse efter min Pibe.

Nørskov: Den højtærede Kirkeminister udtalte før, at det efter hans Mening var det bedste, at Embederne beholdt saa meget Jord som muligt. Det er muligt, at den højtærede Minister har Ret i al Almindelighed, men jeg tror ikke, han har Ret i dette specielle Tilfælde. Her tror jeg efter det Kendskab, jeg har til Beliggenhedsforholdene, at det vil være bedst at udstykke til Bunds. Thi det er givet, at det vilde blive meget dyrt for Sognet og Menigheden at skulle opføre en ny Forpagterbolig og Avlsbygninger, og det vil blive Resultatet, hvis den højtærede Kirkeminister fastholder sit Standpunkt, hvad det jo ser ud til at han vil. Hvis det bliver Udgangen af denne Diskussion, maa jeg naturligvis beklage det, men samtidig udtale min Glæde over, at Ministeren dog er villig til at yde Hjælp og Støtte, dels ved billige Laan, dels ved Tilskud fra Fællesfonden.

Niels Frederiksen: Jeg er slet ikke forbavset over, at den højtærede Kirkeminister forsvare sin Handlemaade ud fra den principielle Opfattelse, som han kæmper for, nemlig at der bliver saa meget Jord til Præstegaardene som muligt. Det er baaderigtigt, og det kan man respektere. Men jeg maa meget beklage, at den højtærede Minister i denne Sag indtager den stejle og uforsonlige Holdning, som han gør.

Det forekommer mig, at den højtærede Minister ganske glemmer, at naar han skal administrere gældende Love sammen med de Myndigheder, der er sat til at hjælpe ham i saa Henseende, saa kan man ikke ret forsvare stejlt at gennemtrumfe

sin principielle Anskuelse, naar den baade økonomisk er uforsvarlig og landbrugs-mæssig er urimelig, er imod Menighedsraadet's Opfattelse af Menighedens økonomiske Tarv og imod Jordlovsudvalgets Anskuelse. Det forekommer mig, at den højtærede Minister her skulde bøje af.

Sagen er nemlig den, at vi indenfor Statens Jordlovsudvalg Gang paa Gang maa bøje af overfor den højtærede Ministers Opfattelse. Det hænder mange Gange, at vi for ikke at rejse en Konflikt gaar ind paa, at der bliver ikke saa lidt mere Jord til Præstegaardene, end Loven hjemler. Naar Forholdene ligger saaledes, at det af udstykningsmæssige Grunde udmærket godt kan passere, at der bliver nogle Tdr. Land ved Præstegaarden, saa siger vi aldrig nej; saa billiger vi, at den Anskuelse sejrer, som siger: maa vi beholde saa meget som muligt. Men her staar vi ved et Tilfælde, hvor udstyknings tekniske Grunde og en sund Økonomi ikke taler derfor, og hvor den højtærede Minister kun har derimod at sætte: jeg har truffet en Afgørelse, der stemmer med min principielle Opfattelse; den fastholder jeg, selv om alle andre Myndigheder tilraader mig at gaa frem efter de fremsatte Ønsker.

Jeg maa meget beklage, hvis den højtærede Minister fastholder sit Standpunkt, for det er administrativt urimeligt. Det forekommer mig, at det fremkalder en Vanskelighed i Administrationen, som jeg meget gerne vil undgaa. For jeg maa sige, at hvis man som Minister og Administrator stejlt fastholder en principiel Opfattelse, der er i Strid med de praktiske Forhold, saa kan man ikke let vente, at man møder Forstaaelse i de Spørgsmaal, hvor en saadan Imødekommenhed ellers vilde blive vist.

Jeg henstiller derfor indtrængende, at den højtærede Kirkeminister for en Gangs Skyld tager fornuftigt paa Tingene og imødekommer de Ønsker, der er fremsat af den almindelige Befolkning.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen): Maa jeg allerførst gøre den almindelige Bemærkning, at saa vidt jeg ved, har der gennem lang Tid været Samarbejde mellem Jordlovsudvalget og Kirkeministeriet vedrørende de undertiden noget ømtaallige Udstykningsager. Men jeg vil tro, at der ogsaa fra Kirkeministeriets Side — det gaar jo langt forud for min Funktionstid — er vist Imødekommen overfor de Ønsker, man fra Udvalgets Side har fremsat i de enkelte Tilfælde, som jo, hvad der er ganske rigtigt, nuanceres efter det enkelte Forholds Fysiognomi.